

רע"פ 8353/22 - לואי אגבארייה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8353/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: לואי אגבארייה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ג 10612-07-22 מיום 14.11.2022 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ד' ארד-אילון

בשם המבקש: עו"ד עאדל בויראת; עו"ד אחמד כהאנה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ד' ארד-אילון) ב-עפ"ג 10612-07-22 מיום 14.11.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגן הנשיאה מ' מזרחי) ב-ת"פ 22683-09-19 מיום 29.5.2022.

2. כתב האישום המתוקן יתואר להלן בתמצית. המבקש והמתלוננת הכירו דרך הרשת החברתית "פייסבוק". המבקש הציג את עצמו כאלמן הפנוי לקשר, ובינו לבין המתלוננת התפתחה מערכת יחסים זוגית. בשלב מסוים, המתלוננת גילתה כי היא בהיריון מהמבקש, וכן נודע לה כי הוא נשוי ואב לילדים. לאור האמור ביקשה לסיים את מערכת היחסים ולקבל ממנו סיוע כלכלי להפסקת הריונה. המבקש סירב לקבל זאת.

לפי האישום הראשון, ביום 31.8.2019 המבקש שלח למתלוננת מספר הודעות, בכללן אמר "באלוהים. אשמך אותך. לא יהיה שמי לואי. באלוהים. אחך אותך" ו-"אגרום לך כל יום לחרבן על עצמך [...]". עוד באותו מועד, התקשר למתלוננת ואמר לה, בין היתר, כי "[...] היא תשב על כיסא גלגלים, איפה שלא תהיה גם המשטרה לא תעזור לה". המתלוננת התחננה בפניו "שיעזוב אותה לנפשה" על מנת שתבצע הפלה וכל אחד מהם "ימשיך בחייו", והמבקש השיב כי אם לא תתחתן עמו הוא "יעשה לה בושות".

באישום השני מתואר כי ביום 24.8.2019 נערכה שיחת טלפון בין המבקש למתלוננת, בה הודיע לה כי הוא שייך למשפחת חרירי ומחזיק באקדח בביתו. כמו כן, שלח מספר הודעות למתלוננת, במסגרתן כתב "[...] אסור שתחיי, צריך לירות בך באמצע המצח שלך כמו הכלבים"; שלח לה תמונות של לוחמי דאע"ש הנושאים נשקים; ותמונות אינטימיות של השניים, אותן איים להעביר לבני משפחתה.

על פי האמור באישום השלישי, ביום 15.8.2019 המבקש לקח את רכבה של המתלוננת ונהג בו. משסירב להחזירו, המתלוננת התקשרה למבקש כי ישיב אותו לחזקתה ובתגובה ענה לה כי "ישרוף אותה". בתיווך בן משפחתה יחד עמו, המתלוננת נפגשה עם המבקש באום אל פאחם אשר הגיע למקום עם רכבה. בזמן אירועים אלה, המבקש היה פסול מלהחזיק רישיון נהיגה לרכב על פי החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (תת"ע 13982-01-19) (להלן: ההליך הקודם).

בגין האמור, למבקש יוחסה עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בכל אחד משלושת האישומים (להלן: עבירת האיומים והחוק), ונהיגה בזמן פסילה או בניגוד לתנאים לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: עבירת הנהיגה).

3. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

בית משפט השלום, בגזר הדין, הדגיש את החומרה הרבה של איומיו החוזרים ונשנים, במילים ובמעשה, של המבקש ואת נהיגתו ללא רישיון תוך סיכון שלום הציבור. בנוסף, עמד על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דנן. במסגרת נסיבותיו האישיות של המבקש, נשקלו היעדר עבר פלילי לחובתו; עברו התעבורתי הכולל חמש הרשעות קודמות; משך מעצרו; הודאתו; וניתוק הקשר בינו לבין המתלוננת ועמדתה, כפי שנמסרה לשירות המבחן, כי היא אינה חוששת ממנו.

כן ניתן משקל לכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של המבקש ולקביעה בתסקירי שירות המבחן כי המבקש התקשה לקחת אחריות על מעשיו ואף הכחיש לפרקים, בניגוד להודאתו בפני בית המשפט, כי ביצע את עבירת הנהיגה. בית המשפט תיאר כיצד ניתנו למבקש הזדמנויות שיקום רבות, במסגרתן הופנה ארבע פעמים לקבלת תסקיר, אולם הזדמנויות אלה לא נוצלו על-ידו. צוין, כי במסגרת הפנייתו הרביעית לשירות המבחן כלל לא היה ניתן ליצור עם המבקש קשר או לזמנו לפגישה. משכך, בית המשפט לא מצא מקום לאפשר למבקש לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות, חרף התאמתו לכך על פי חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות.

בהינתן האמור, לאחר שנקבע מתחם ענישה הולם עבור כל עבירת איום בין חודש מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל, ומתחם ענישה הולם עבור עבירת הנהיגה בין מספר חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ועד 18 חודשי מאסר בפועל - נגזר על המבקש עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים שהושת עליו בהליך הקודם, אשר ירצו במצטבר; שישה חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת איומים או עבירת נהיגה, למשך 3 שנים; פיצוי על סך 3,000 ש"ח למתלוננת; פסילת רישיון נהיגה למשך 12 חודשים; ופסילת רישיון הנהיגה על תנאי למשך 6 חודשים לבל יעבור עבירת נהיגה.

4. המבקש ערער על גזר דינו, וערעורו נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי. בית המשפט הדגיש כי לא קמה עילה להתערבות בעונש שהושת על המבקש, וזאת בשים לב, בין היתר, לשיקולי גמול והרתעה, לחומרת מעשיו ולכך שלא ניצל את הזדמנויות השיקום שניתנו לו.

5. מכאן הבקשה שלפניי, עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש. בבקשה נטען, בין היתר, כי עונשו של המבקש חורג באופן ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת. לטענתו, יש לחרוג לקולה ממתחמי הענישה שנקבעו משיקולי שיקום, חרף בחירת שירות המבחן שלא לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו. כן נטען כי לא ניתן די משקל לפגיעה החמורה הצפויה למבקש ולמשפחתו בשל עונשו; להודאתו; ולעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. לבסוף, נטען כי מאחר שהופנה לקבלת חוות דעת מהממונה על עבודות שירות ציפה לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות; וכי מכלל טעמים אלו יש להיעתר לבקשתו כדי למנוע עיוות דין.

6. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם לו אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 3059/22 אבו עלי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (6.12.2022)). לצד האמור, בקשה לרשות ערעור על חומרת העונש, כזו שלפניי, תתקבל במקרים נדירים בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות (רע"פ 8038/22 שילון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.11.2022)).

7. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, רחוק מכך. בעניין פפאשוילי, כמו גם במקרים אחרים, עמדתי על כך כי "בנסיבות מסוימות נכון אף להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד" (רע"פ 149/19 פפאשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (10.1.2019)).

המבקש איים על המתלוננת פעם אחר פעם, ובכלל זה הצהיר כי יפיץ את תמונותיהם האינטימיות, יסב לה פגיעות פיזיות חמורות ואף ירצח אותה. חומרת מעשיו זועקת מלשון הודעותיו. לצד זאת, המבקש בחר לנהוג בהיותו פסול מלהחזיק רישיון נהיגה לרכב, תוך התרסה נגד רשויות החוק.

8. נוסף לכך, הגורם המקצועי להערכת אפשרות השיקום, נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בכל אחד מארבעת תסקיריו בעניינו של המבקש. זאת, הן לאור נטילת אחריות מוגבלת מצדו הן לאור חוסר שיתוף פעולה מטעמו. בנסיבות אלה, ברי כי אין עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט שלא לסטות לקולה ממתחמי העונש ההולמים בשל שיקול

שיקום מכוח סעיף 40 לחוק. לא כל שכן כאשר שיקול זה ממילא אינו חזות הכל, והוא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט לצד שיקולי ענישה אחרים (רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.7.2022)).

9. אשר לטענה בדבר ציפיית המבקש כי יתאפשר לו לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות, כפי שהודגש פעמים רבות על ידי בית משפט זה, אין זכות קנויה לריצוי עונש מאסר בפועל בדרך זו חלף בין כותלי בית הסוהר (רע"פ 811/22 עבד אלחק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (8.2.2022)).

10. בהינתן האמור, העונש שנגזר על המבקש הולם את חומרת מעשיו, מתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות, ומשקלל כראוי את שיקולי הענישה הרלוונטיים, בהם שיקולי שיקום. ככל שיש בו סטייה מן הראוי - הרי שהיא לקולה. ודאי שלא מתקיים חשש לעיוות דין המצדיק את התערבותו של בית משפט זה "בגלגול שלישי".

11. סוף דבר: הבקשה נדחית. ממילא מתייתרת ההכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ז בכסלו התשפ"ג (11.12.2022).

ש ו פ ט